

[Annette Just]

Bosnien-Hercegovina, kan tillade sig at sætte spørgsmålstegn ikke blot ved den fællesnordiske styrke, men også ved det reelle i at gribe ind i en borgerkrig, om det overhovedet hører ind under det at være soldat i den danske forsvarsstyrke under NATO-samarbejdet, så kan jeg kun sige, at jeg er mere enig med den major, der vovede at sætte sig op imod sin forsvarsminister, end jeg er enig med forsvarsministeren, der bare slår det hen og siger, at det jo er soldatens erhverv. Det er ikke nogen dansk soldats erhverv at gå i krig for andre; det er mange danske soldaters erhverv og overbevisning at være med til at forsvare det vesteuropæiske område. Hvis de så frivilligt melder sig til FN-tjenesten, er det noget andet, og det kan vi tale om under det næste punkt.

Fremskridtspartiet er rystet, ked af det og fortvivlet over, at fredsmæglingerne, som blev ledet af EF's lord Owen og nu her på det sidste også af FN's Thorvald Stoltenberg, ikke har fungeret, men det kan ikke være med til at animere Danmark til at eskalere en borgerkrig, så den bliver til en regulær krig. Derfor er Fremskridtspartiets bedste råd til regeringen: Træk de danske soldater hjem, og lad os så sikre freden dér, hvor vi har noget at skulle have sagt!

Peter Duetoft (CD):

Enhver, der vil komme og påstå, at den beslutning, der skal træffes i dag, skulle være let, taler usandt. Det er en meget vanskelig beslutning, vi skal træffe, for der er konsekvenser for Danmark, hvad enten vi siger ja eller vi siger nej.

Hvis vi siger ja, risikerer vi, at nogle af vore medborgere kommer hjem i en kiste, og vi risikerer også, at det fra serbernes side bliver opfattet på en sådan måde, at vi f.eks. får terror i Danmark.

Siger vi nej, accepterer vi et gammeldags, nationalistisk Europa, hvor den, der har magten og kynismen, er den, der får retten, og dermed den, der får lov til at foretage etniske udrensninger.

Indtil nu er der i virkeligheden kun én ting, der har været glædelig i debatten i dag, og det er, at på nær Fremskridtspartiet er der ikke nogen partier, der har forsøgt at gøre det her til en partipolitisk sag. Det er da sikkert rigtigt, at man kan fiske i rørt vande og blandt mennesker, der føler frygt, og sige: Vi kan nok få nog-

le stemmer, fordi vi er imod det her. Det eneste parti, der har gjort det, er Fremskridtspartiet, der står i skærende opposition til det, man selv har sagt tidligere, og derfor må det tale for sig selv. Alle andre partier er med tvivl i sindet gået ind i en diskussion, og et enkelt parti er så endt med at sige nej, nemlig SF.

Det, der for CD er noget af det vigtigste, er at få stoppet de etniske udrensninger og få sørget for, at mennesker, der har været terroriseret, torteret og jagtet, får et område, en helleplads, hvor de kan være.

For 50 år siden blev det jo sagt meget følelsesladet, at det, som man havde set i 1930'erne og i begyndelsen af 1940'erne, aldrig måtte ske igen. Det skulle verdenssamfundet nok standse. Alligevel ser vi altså, at vi midt i Europa i år 1993 har en flok Chamberlains og en flok lande, demokratier, som ikke agerer et hak bedre, end England og Chamberlain gjorde før Anden Verdenskrig. Verdenssamfundet har talt og talt og talt og vedtaget gode resolutioner og haft gode hensigter, men har altså indtil nu ikke villet påtage sig forpligtelserne i praksis.

Det er ikke vores krig, og vi skal ikke blande os i en tilfældig borgerkrig, er det blevet sagt i de seneste dage, og det blev gentaget her fra Fremskridtspartiets side.

For CD er Jugoslavien en del af Balkan og dermed en del af vores sikkerhedsområde. Balkan har altid været den urolige del af Europa, og går det galt dernede, så går det galt for hele Europa. Og gør verdenssamfundet ikke noget, så er skridtet ikke ret langt til, at fundamentalistiske muslimske grupper fra Iran og Irak begynder at tage våben i deres hænder og begynder at forsvare de muslimske brødre fra Balkan, og så kan vi jo se, hvordan det går.

Flygtningepolitikken har vi bestemt også allerede fået nævnt i dag fra Det Konservative Folkepartis side. Det er også vigtigt at få standset udryddelserne, der bl.a. fører til uoverstigelige flygtningeproblemer i Europa.

Nogle har troet på politiske løsninger og på sanktioner. Et af problemerne med sanktionerne har vel været, at de rettede sig mod en stat, som ikke var den, der kæmpede. Sandt er det selvfølgelig, at man har ramt Serbien, men hvor meget har man dermed indirekte ramt de bosniske serbere? Det har bestemt været en svaghed. Og at sanktionerne ikke er blevet hundrede procent overholdt, kunne vi godt ha-